

JANETTE OKE

*Bucuria nepieritoare
a iubirii*

Editura Casa Cărții, Oradea
2007

Copyright © 1979, 2003 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Love's Abiding Joy
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea
în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Bucuria nepieritoare a iubirii

de Janette Oke

Copyright © 2007 Editura Casa Cărții

O.P. 1, C.P. 270,

410610 Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Vasile Gabriel

Coperta: Bethany House Publishers

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Bucuria nepieritoare a iubirii / Janette Oke. - Oradea

: Casa Cărții, 2007

ISBN 978-973-8998-20-9

821.111-31=135.1

Dedicată cu dragoste
celei de-a doua surori ale mele, Jean Catherine Budd,
care a plecat la ceruri în 1998,
cu profundă apreciere pentru multele situații
în care mi-a fost sprijin
și pentru inima și casa ei deschisă,
unde m-am simțit întotdeauna binevenită;
și lui Orville, bărbatul special
pe care l-a adus în familia noastră
și care i s-a alăturat în 2001.

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, și a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie și dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana și Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujește în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți și pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 22 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieți și o fată, toți sunt căsătoriți, și acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica lor locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați: www.janetteoke.com

Cuprins

1. Familia	9
2. Masa de sărbătoare.	19
3. Planificare	25
4. Orașul	31
5. Începe adevărata călătorie	41
6. Sosirea	57
7. La taifas	69
8. Marty o întâlnește pe Maria	81
9. Salvarea	87
10. O zi cât un milion de ani	103
11. Zbateri	117
12. Juan	129
13. Zile de adaptare	139
14. Creștere	151
15. Mutarea	161
16. Iarnă	171
17. Jedd	179
18. De la moarte la viață	189
19. Planuri și rămas bun	199
20. Spre casă	207

UNU

Familia

— Bună dimineța.

Cuvintele fuseseră rostite încetisor, iar Marty își deschise ochii grei de somn, încercând să identifice sursa lor. Observă că Clark o privea, aplecat asupra ei, zâmbind. Clark n-o trezea de obicei înainte de treburile sale matinale în grajd. Marty se trezi și se întinse, încercând să priceapă rostul gestului său neobișnuit de acum.

— La mulți ani!

O, da, astăzi era ziua ei, iar Clark dorea întotdeauna să fie primul care o felicită în această zi specială. Marty își trase pătura sub bărbie gândindu-se că n-ar strica să adoarmă iar, însă nu putu rezista zâmbetului lui.

— Și m-ai trezit doar ca să-mi amintești că sunt cu un an mai bătrână? îl tachină ea.

— Stai puțin, ce-i rău în a îmbătrâni? Mie mi se pare ceva bun— luând în considerare alternativa, o tachină el, la rândul lui.

Marty zâmbi din nou. Acum era trează de-a dreptul. N-avea rost să încerce să mai doarmă.

— Adevărul e, spuse ea ridicându-se în șezut și trecându-și mâna prin părul ușor încărunțit al lui Clark, că nu mă deranjează defel. Nu mă simt nici măcar cu o zi mai bătrână decât ieri. Poate puțin mai nedormită, adăugă ea cu prefăcută răutate, da' nicidecum mai bătrână.

Clark râse.

— Am auzit de pe la alții că omul pe măsură ce îmbătrânește devine tot mai arțăgos și pisălog... Își lăsă fraza neisprăvită, însă se aplecă și înlătură orice înțepătură din cuvintele ei cu un sărut pe nasul lui Marty.

— Ei... da' mai bine m-apuc de treabă. Încearcă să mai dormi puțin, dacă vrei. O să pregătesc eu micul dejun—doar de data asta.

— Pentru nimic în lume! exclamă grabnic Marty. Va trebui mai apoi să curăț toată mizeria lăsată în bucătărie. Însă mâna ei îi mângâia obrazul, iar dragostea și prețuirea care se dezvoltaseră între ei puteau fi văzute de oricine i-ar fi privit în acel moment.

Clark plecă, hohotind încetișor, iar Marty se așeză înapoi pe spate și se întinse sub pătura călduroasă. Nu se va grăbi să se ridice, dar mâncarea lui Clark va fi pregătită la întoarcerea lui de la grajd.

Astăzi e ziua mea, se gândi Marty. Chiar dacă nu se simțea în vârstă, i se păru, dintr-o dată, că trecuseră multe astfel de zile în viața ei. Patruzeci și două, de fapt. *Patruzeci și doi de ani*. Repetă numărul în încercarea de a-i înțelege semnificația. *Amuzant, chiar nu mă deranjează deloc*. Nu, n-o deranja nimic la această zi de naștere—nu așa cum se întâmplase la treizeci sau la patruzeci de ani. O, cum o mai afectase împlinirea vârstei de patruzeci de ani! *Trupul omului e aproape șubrezit la patruzeci de ani*, se văicărise ea. Și iat-o acum, la patruzeci și doi, fără a se simți nicidecum mai bătrână, ca atunci când trecuse de monumentalele pietre de hotar anterioare.

Patruzeci și doi, își spuse gândindu-se la vârsta în sine, însă nu zăbovi prea mult aici. Gândul ei zbură la planurile pe care le avea pentru acea zi. Zilele de naștere însemnau de fapt, familia. O, cât de plăcut era să-i aibă pe toți în preajmă! Când copiii erau mici, ea însăși fusese cea care pregătea sărbătorirea zilelor de naștere. Acum, când erau mari, era rândul ei să aibă parte de o sărbătoare specială. Nandry fusese cea care pregătise masa anul trecut, le reamintise Clae în timp ce serveau împreună prânzul de duminică, nu cu multă vreme în urmă. Marty nu-și mai amintea cu exactitate. Anii parcă se suprapuneau unii peste alții, însă da, era sigură că Clae avusese dreptate.

Pentru că astăzi era sâmbătă, masa festivă va avea loc la prânz, nu seara. Lui Marty îi plăcea mai mult așa. Puteau petrece mai mult timp unii cu alții, în loc să încerce să strecoare evenimentul între întoarcerea copiilor de la școală și mulsul vacilor sau alte treburi din gospodărie. Astăzi vor avea la dispoziție toată după-amiaza pentru taclale și pentru joaca cu nepoții.

Marty era entuziasmată și numai la gândul evenimentelor de peste zi. De acum nici vorbă să mai doarmă, așa că dădu pătura la o parte, coborî din pat și se duse la fereastră. Privi afară zorii unei frumoase dimineți de iunie. Lumea era curată și proaspătă după ploaia de seara trecută. Ce perioadă minunată a anului! În aer încă mai plutea acea mireasmă a primăverii, cu toate că multe plante crescuseră deja destul de mult pentru a le da de știre tuturor că vara sosise cu adevărat. Iubea această lună a anului. Simți din nou o urmă de recunoștință pentru faptul că mama ei o născuse în luna asta atât de plăcută.

Gândurile îi zburară la propriii copii. Nandry... Nandry și mica ei familie. Cea mai mare dintre copiii familiei Davis avea acum, la rândul ei, patru copii, și ce mamă desăvârșită se dovedise a fi! Soțul ei, Josh, o tachina spunând că mai au până la treisprezece, iar Nandry nici măcar nu comenta remarcile făcute de soțul ei în glumă. Da, iubita lor Nandry, fiica înfiată, ar fi făcut-o tare mândră pe mama ei adevărată. Apoi mai era sora lui Nandry, Clae, cea de-a doua lor fiică înfiată— Clae și soțul ei, Joe, pastorul. Și Clae iubea copiii, însă Marty intuia— cu toate că Clae nu afirmase acest lucru—că în inima ei spera ca familia să nu i se înmulțească prea grabnic. Ei aveau o fetiță, Esther Sue. Pastorul Joe nădăjduia să mai parcurgă câteva cursuri de instruire la seminar. Marty și Clark puneau și ei câte un bănuț deoparte, care să ajute la strângerea de fonduri suficiente pentru atât de râvnita școală. Marty spera că nu va mai trece mult timp și Joe va putea să plece, cu toate că mutarea lor atât de departe îi lăsa un gust dulce-amăru.

Gândindu-se la următoarea lor fiică, Missie, Marty simți cum zâmbetul i se ia de pe față și ochii i se umezesc. O, cât de dor îi era de Missie! Presupuse că, treptat, după cei câțiva ani de despărțire, dorul se va mai potoli, însă nu așa stăteau lucrurile. Marty tânjea de dor după Missie, cu fiecare fibră a ființei ei. *Dacă... doar dacă*, se surprindea

uneori gândindu-se, *dacă aş putea vorbi cu ea măcar o dată—dacă doar aş putea-o vedea din nou—dacă i-aş putea ține copiii în brațe —dacă aş putea fi sigură că îi merge bine, că e fericită*. Însă toți acești „doar dacă” îi chiniau sufletul. Marty era aici. Missie se afla la mare distanță, în Vest. Însă cât de dor îi era de dulcea ei Missie! Chiar dacă fata nu era os din oasele ei, nici carne din carnea ei—Missie fiind fiica lui Clark cu prima lui soție, Ellen—Marty simțea că Missie era a ei în adevăratul sens al cuvântului. Micuța fată orfană, cu fețișoara ei scumpă ce-i furase inima și dăduse vieții ei o semnificație aparte cu ani în urmă, era, într-adevăr, Missie *a ei*. De fapt, pe Missie o iubise chiar înainte de a-l iubi pe Clark, își aminti ea. *O, cum îmi lipsești, fetița mea!* șopti Marty în timp ce o lacrimă îi alunecă pe obraz și căzu pe pervazul geamului. *Dacă doar...* însă Marty se opri clătinând din cap și ridicând din umeri.

În partea cealaltă a curții îi zări pe Clare și pe Arnie. De acum bărbați în toată firea, fiecare dintre ei mai păstra ceva din nonșalanța copilăriei. Unii oameni—cei care nu știau de moartea primului soț al lui Marty—erau surprinși de faptul că nu semănau unul cu celălalt. Clare semăna la înfățișare și gesturi cu tatăl său, Clem, înalt, bine făcut, gata întotdeauna să-i tachineze pe ceilalți, copilăros. Arnie era chiar mai înalt, brunet, cu o natură sensibilă și trăsături mai fine, precum Clark. În schimb, se iubeau unul pe celălalt, se tachinau, se luau la hartă și nu puteau trăi unul fără altul. Acum, când intrau în casă după gălețile de lapte, se amuzau copios, iar Clare, care de obicei întreținea conversația, îi spunea lui Arnie despre un incident ce avusese loc la un eveniment social, seara trecută. Arnie nu se prea omora cu astfel de evenimente, însă Clare nu rata niciunul. Arnie râdea de cele descrise de Clare, însă Marty îl auzi exclamând în mod repetat: „Sărmanul Lou! Sărmanul Lou! Cred c-aș fi murit dacă eram în locul lui!” Clare nu părea să regrete prea mult cele întâmplate „sărmanului Lou”, extrem de satisfăcut, în schimb, să ofere detalii despre incident. În timp ce băieții se apropiau de ușă, Marty se întoarse de la fereastră și începu să se îmbrace cu mișcări încete. Încă mai era suficient timp pentru pregătirea micului dejun. Numai acum începea mulsul vacilor.